

[Krag.]

lant Behandling paa Sygehus obligatorisk er meget betænkelig. Efter min Mening bør Kommunens Pligt i hvert Fald fremtidig som nu være afhængig af, at den vedkommende ikke er i Stand til at befordre sig selv.

Naar den højtærede Minister foreslaar, at der ogsaa skal indrømmes nedsat Betaling paa offentlige Sygehuse, hvor Talen er om ambulans Behandling — og naturligvis med det samme Formaal at søge den ambulante Behandling fremmet og Sygehusindlæggelsernes Tal mindsket —, saa mener jeg dog ogsaa, at dette vil føre overordentlig vidt, og at man i hvert Fald med Hensyn til Nedsættelse dog ikke bør gaa videre end til at etablere den, hvor absolut Trang er til Stede, hvor Betalingsevnen absolut svigter. Men hvor denne findes, bør det dog vist være saaledes, at den, som modtager denne Behandling, selv kommer til at betale den.

Den højtærede Minister vil endvidere udvide Retten til Befordring til saadanne Købstadbeboere, som en Læge ønsker at indlægge paa Sygehus andetsteds. Det er naturligvis ikke en Udvidelse, som i Penge kommer til at betyde saa overordentlig meget, det tror jeg ikke, men det er en Udvidelse, som i mange Tilfælde er egnet til at sætte ondt Blod og lægge den hele Ordning for Had, og som jeg før har sagt, skal man være varsom med at indføre saadanne Bestemmelser.

Jeg betragter det som et væsentligt Fremskridt, at den højtærede Minister i sit Forslag samler Invalidere og Aldersrenten, saaledes at de Ydelser, der her er Tale om, skal hvile paa de samme Takster, og saaledes at den Alderslakune, som tidligere fandtes mellem det 62de og det 65de Aar, nu er fjernet, men jeg kan ikke undlade at sige til den højtærede Minister, at dette kun er muligt paa Grund af den Ændring i Invalidere, som foretoges i 1927.

Hvis den højtærede Minister og hans Meningsfæller havde faaet deres Krav gennemført i 1927, og vi var blevet staaende ved Invalidere 800 Kr. til alle, saa havde denne Reform, som den højtærede Minister nu stiller Forslag om, og som jeg anerkender Værdien af, ikke været mulig, saa kunde et saadant Forslag ikke have været stillet, uden at man enten skulde have løftet Aldersrentenyderne op i Højder, hvad Ydelserne angaar, som Samfundet ikke havde kunnet bære, eller have berøvet Invaliderne, imod de Forventninger, man havde vakt hos dem før Valget gennem sin Agita-

tion, en meget væsentlig Del af den hidtidige Aarsydelse til dem. Derfor maa jeg gaa ud fra, at ved dette Forslags Fremsettelse er i Virkeligheden i Princippet anerkendt Berettigelsen af, hvad der skete i 1927 paa dette Omraade, og Kravet om de faste 800 Kr. til alle Invalidere er hermed fremtidig forladt.

Den højtærede Minister maa naturligvis for at faa Lakunen mellem det 62de og 65de Aar udfyldt paa anden Maade end hidtil udstrække Invalidforsikringen til det 65de Aar. Jeg maa gøre opmærksom paa, at dette betyder en meget væsentlig Risikoforøgelse. Da Invalidere ulovligt udarbejdedes, og da den behandlede her paa Rigsdagen, blev Risikoen for de forskellige Aldersklasser meget nøje prøvet, og den højtærede Minister ved meget vel, at naar man den Gang undlod at udstrække Invalidforsikringen op til det 65de Aar, var det udelukkende under Hensyn til, at hvis den forsikrede skulde bære en Trediedel af den reale Præmie, vilde man derved komme op i en Højde, som man veg tilbage for.

Nu udstrækkes Risikoen altsaa til det 65de Aar, og selv om den højtærede Minister nu vender tilbage til de Præmier, der var gældende til 1927, dækker denne Forhøjelse paa ingen Maade den Risikoforøgelse, der her er Tale om, saaledes at i Fremtiden den invalidforsikrede ikke kommer til, som han har gjort i Fortiden, at bære en Trediedel af Byrden ved den Betyggelse, som denne Forsikring er.

Hertil kommer, at Forandringen af Forholdstallene fra 100, 80 og 60 til 100, 85 og 70, henholdsvis i Hovedstad, By og paa Land, betyder en ikke ringe Forhøjelse af Ydelserne i Købstæderne og Landkommunerne, hvilket jo ogsaa, hvis det hele skulde være rationelt opbygget, burde ledsages af en lignende Forhøjelse af Præmierne.

Men jeg forstaar godt, hvorfor den højtærede Minister har maattet gøre dette; jeg anklager ham ikke derfor; jeg forstaar ham meget godt, thi det har været Vilkaaret for overhovedet at kunne sammenarbejde de to Grupper, og det er et Vilkaar, som den højtærede Minister har kunnet gaa ind under under Hensyn til hans Partifarve, men som ganske afgjort enhver anden Minister vilde være meget tilbage for, og som ogsaa vilde være mødt med udtalt Modvillie fra Oppositionens Side overfor Ministre tilhørende et hvilket som helst andet Parti. Men, som sagt, dette gør, at den foreslaede Invalidforsikringspræmie bliver for lav, hvis den forsikrede fortsat skal bære samme Part af Forsikringen som hidtil.